

Zijn verzoening en vergeving hetzelfde?

Veel christelijke bladen, boeken en preken wekken de indruk dat verzoening en vergeving eigenlijk samenvallen. Simpelweg is de redenering: door geloof in Jezus ontvang je vergeving van jouw zonden en is het weer goed tussen jou en God. Geloven lijkt dan vaak versimpeld te worden tot slechts aanvaarden dat God jou vergeeft.

Dit is onjuist, oppervlakkig en maakt de Bijbel onbegrijpelijk. Vergeving is geen Verzoening!

Zowel het Oude als het Nieuwe Testament leren duidelijk dat God zondaren pas vergeeft als zij zich bekeren, zich van hun zonden afkeren en zich werkelijk richten naar wat Hij zegt. Er is een voorwaarde: God vergeeft mensen hun zonden als zij werkelijk gaan geloven. En geloven is: *vertrouwen op God en zijn hulp en zo Hem willen volgen in alle facetten van je leven*. Anders gezegd: in alle situaties rekenen met Hem en op Hem. Als mensen zó willen geloven gaat God die gezindheid al vaster in hun bloed brengen. Hij maakt dan dat mensen werkelijk bij Hem en zijn koninkrijk gaan passen. Hij maakt dan van zondaren als het ware nieuwe mensen. De Bijbel noemt dat 'wedergeboorte'. Dat geschenk belooft God genadig aan iedereen die dit wil en Hem daarom vraagt. Hij maakt dan dat je van harte gaat willen wat Hij wil. In jou komt dan dezelfde Geest of gezindheid van liefde en trouw die in God en Jezus is. Dat is pas echt verzoening. Dit maakte Jezus (opnieuw) bekend toen Hij op aarde werkte. Hij wilde dat mensen één zouden worden met Hem en zijn hemelse Vader. Dat is nog altijd zijn verlangen. Vlak voor zijn lijden en sterven bad Hij (vrij weergegeven):

*Vader, laat allen die in Mij geloven één zijn **net zoals U en Ik**, dat mijn volgelingen **één zijn, zoals Wij: Ik in hen en U in Mij**, opdat anderen het zien en ook in Mij gaan geloven* (Johannes 17:20-23).

Dit is verzoening! Dat is echt meer dan vergeving! Ja, hierbij vergeeft God eigenlijk 'vanzelf'!

*Er bestaat geen 'goedkope genade', zei Dietrich Bonhoeffer. Hij had helemaal gelijk. De prijs voor Gods genade die wij moeten betalen is, dat wij Jezus echt als Heer/Koning aanvaarden, zegt Johannes 1:12,13. Dit onderwijst Jezus ook: "Wie zijn leven aan Mij verliest, zal het ware leven vinden" (Matteüs 16:25). Dit is duidelijk wat anders dan 'alleen maar vertrouwen dat Jezus de straf voor jouw zonden droeg en dat je vergeving van zonden hebt'. **Verzoend zijn is dus wat anders dan vergeving hebben.***

Moest Jezus dan niet lijden en sterven om de straf voor onze zonden te dragen?

Deze verklaring van Jezus' kruisiging is wel gangbaar, maar **roept fundamentele vragen op**:

- * Kan God ons alleen vergeven als de straf voor onze zonden toch gedragen wordt (door Jezus)?
- * Kunnen we dan nog wel zeggen dat God onze zonden werkelijk vergeeft/kwijtscheldt?
- * Maakt straf dragen (of schuld betalen) relaties ooit goed? Bewerkt dat eenheid/verzoening?
- * Als Jezus moest 'vergoeden' wat mensen God aandeden, wie 'vergoedt' dan aan Jezus wat mensen Hem aandeden? Of kan Jezus wel wat God niet kan (vergeven 'om niet')?
- * De Bijbel zegt dat God het gruwelijk vindt als een onschuldige gestraft wordt in plaats van een schuldige (o.a. in Spreuken 17:15,26). Zou God zelf dat dan wel doen met Jezus?
- * Leert de Bijbel ons ook niet, dat God altijd royaal en gewoon vergeeft als mensen zich tot Hem bekeren (bv Matteüs 14:21-28; Lukas 15:17-24), maar zou God dat feitelijk toch niet echt doen?

Conclusie: De leer van 'verzoening door (plaatsvervangende) voldoening' berust op een denkfout. Schuldbetaling of strafdragen is iets zakelijks. Het bewerkt geen verzoening en is geen

verzoening! Voor verzoening moeten harten bij elkaar komen: wederzijdse hartelijke liefde en trouw zijn daarvoor vereist. God is van zijn kant wel liefdevol en betrouwbaar, maar zondige mensen moeten dat naar God toe wórdén. Verzoening met God ontstaat pas als mensen innerlijk (willen) veranderen! Dan gaat God dat wonder bewerken (wedergeboorte).

Vergeving zonder innerlijke verandering (wedergeboorte) is géén verzoening.

Bij bekering is bij God vergeving geen probleem (zie bv de gelijkenis van de verloren zoon).

Ton de Ruiter.